

[Grünbaum.]

jo eventuelt kan optage lån i erhvervsjendomme eller måske anvende en kassekredit. Disse grupper ville oven i købet opnå en dobbelt fordel, idet de samtidig efter SFs forslag ville slippe for at opføre indtægten af lejeværdien. SFs forslag ville derfor, hvis det blev gennemført, i første række ramme lønmodtagerne og ramme dem hårdt, og noget sådant vil vi naturligvis ikke være med til.

Når man skal drøfte parcelhusfradraget, må man jo ikke glemme, at vi i dansk skatte-lovgivning har denne almindelige adgang til at fratække udgifter til renter af lån. Vi kan jo tage eksemplet med bilen. Hvad med den, der optager et lån til køb af en bil? Her kan renterne trækkes fra. Eller til køb af andre varige forbrugsgoder? I virkeligheden er forholdet det, at den, der køber et parcelhus, er ringere stillet end den, der køber bilen. For parcelhuset skal der dog også på selvangivelsen opføres en vis indtægt, den såkaldte lejeværdi, men det skal der ikke for bilen eller for fjernsynet eller for møblerne, der er købt på afbetaling eller måske er købt kontant ved optagelse af et tilsvarende lån, hvor renterne kan trækkes fra.

Sagen er altså slet ikke så ligetil, og en almindelig ophævelse af adgangen til at fratække renter af lån til erhvervelse af varige forbrugsgoder ville som hovedregel også kun ramme lønmodtagerne. Det skal man være opmærksom på. Derfor er heller ikke den vej farbar; det var jo ellers nærliggende at sige, at vi kan ophæve rentefradraget i det hele taget, når lånet går til varige forbrugsgoder, men dér gælder altså stort set samme betragtning. Man kan nemlig ikke øremærke de penge, der lånes. Vi må heller ikke se bort fra, at der er gennemført en boligsikringsordning, der ikke omfatter eget hus. Dér har boligsikringsordningen op til en vis indkomstgrænse, der nu ligger omkring 30-40.000 kr., skabt nogenlunde ligestilling mellem lejere og ejere.

Men kan der da slet ikke gøres noget? Vi mener, det vil være forkert kun at være negativ over for det forslag, der er lagt frem her. Vi mener, man må undersøge mulighederne, og der kan vel gøres noget. Men forudsætningen må i så fald være, at der ikke sker nogen forringelse for de nuværende parcelhusejere. Hvis man går ud fra denne forud-

sætning, skulle det vel ikke være umuligt at nå frem til forhold, som dog i nogen grad kunne modvirke de alt for voldsomme grundprisstigninger, der, som jeg nævnte det, i virkeligheden også fratager parcelhuskøberne den fordel, han tror han har igennem den skattemæssige fradragsregel.

En mulighed er, som man tidligere har været inde på det, at der gennemføres særlige regler, men alene for fremtidige køb af parcelhuse, derved at man kan sætte en noget højere lejeværdi, der så kunne afbalancere de meget betydelige rentefradrag. I Sverige har man for særlig dyre parcelhuse gennemført en højere procent for lejeværdien; den anvendes dog kun for den del af værdien, der ligger ud over, hvad et normalt familiehuse koster. Ordningen forekommer ikke urimelig. Det kunne også overvejes at gøre parcelhusfradraget uafhængigt af indtægtens størrelse. Det er i og for sig urimeligt, når vi nu har dette parcelhusfradrag, at det for to familier, der bor i ganske ens huse, skal give en væsentlig større skattefordel til den, der har den største indtægt, men sådan er jo den nuværende ordning. Skulle der endelig være forskel, burde det vel snarere være omvendt. Et stykke nærmere det mere rimelige og det mere retfærdige kunne man komme med et fradrag, der blev gjort uafhængigt af indtægtens størrelse. Jeg tror, at den forskel, der er her, er noget af det, der har virket mest anstødeligt i diskussionen i de senere år omkring parcelhusfradraget.

Man kunne også pege på muligheden af at sætte et loft over fradraget, at sige: vel, der kan være et fradrag, men det kan dog ikke overstige det og det svarende til, hvad det vil være for et normalt familiehuse. Det er kun en tanke, jeg rejser blandt andre tanker for at vise, at vi ikke fra vor side helt vil afvise en drøftelse af disse forskellige problemer.

Man kan ikke sige, at det er umuligt at finde ordninger, der i hvert fald er bedre end den ordning, vi har, ordninger, der både er mere retfærdige og bedre er i stand til at modvirke den voldsomme inflation i grundpriserne. Men desværre, det foreliggende lovforslag kan efter vor opfattelse ikke bruges, fordi det vil virke helt uretfærdigt over for de nuværende parcelhusejere og i særlig grad vil ramme lønmodtagerne, men jeg forstod på finansministeren, at ministeren er